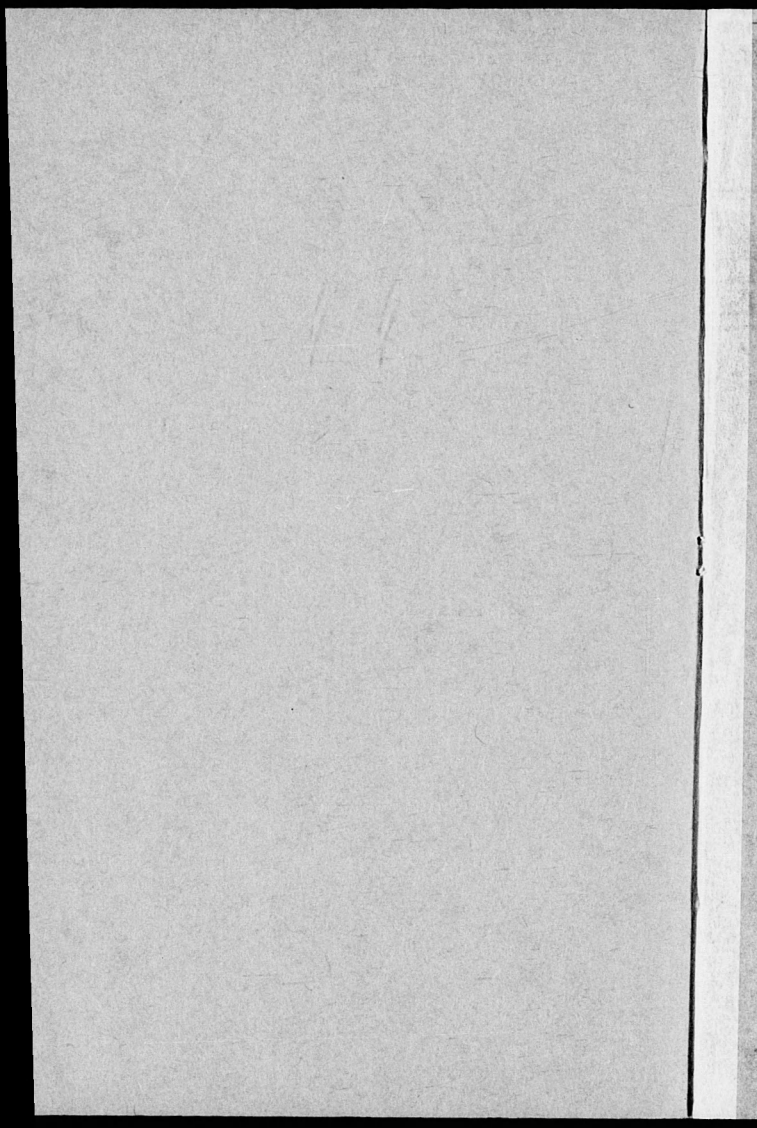

Alv. 87-109

Nak 87 VENE

TER EERE VAN

HET ALLERHEILIGSTE HART

VAN

JEZUS,

DOOR DEN

H. Kerkleeraar Alphonsus Maria de Liguori,

STICHTER DER CONGREGATIE DES ALLERH. VERLOSSERS.

Uit het Italiaansch vertaald

DOOR EEN

Pater dier Congregatie.

Achtste Uitgave.

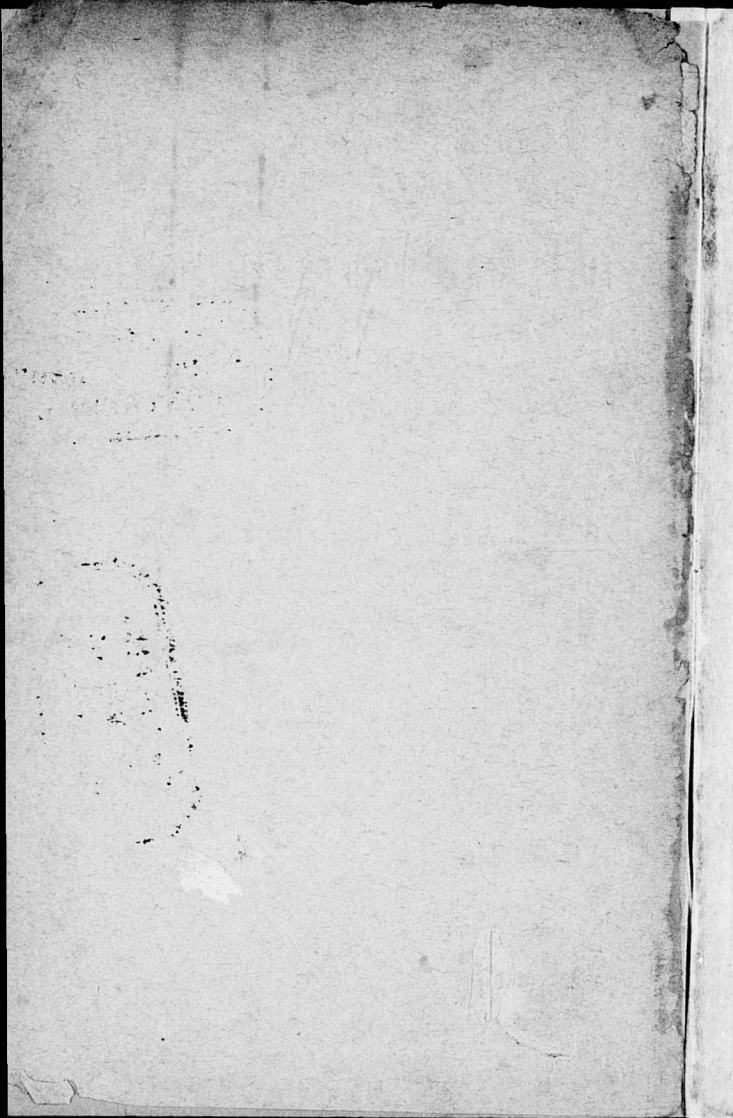

109

ULPEN,

N. M. ALBERTS & ZONEN.

1890.

NOVENE

TER EERE VAN

HET ALLERHEILIGSTE HART

VAN

JEZUS,

DOOR DEN

H. Kerkleeraar Alphonsus Maria de Liguori,

STICHTER DER CONGREGATIE DES ALLERH. VERLOSSERS.

Uit het Italiaansch vertaald

DOOR EEN

Pater dier Congregatie.

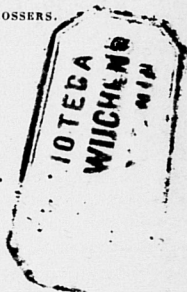
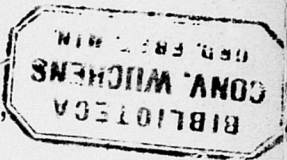
Achtste Uitgave.

GULPEN,

SNELPERSDRUK VAN M. ALBERTS & ZONEN.

1890.

TER EN

IMPRIMATUR

P. J. H. RUSSEL, CAN. PROF.
ad hoc delegatus.

Ruræmundæ, 13 Maji 1881.

He

Wie zie
zakelijk b
de schoon
doen gel
in de gel
lief te he
harten te
Harte? d
liefde vo
langens
Gods en
al zijn ge
tronen all
vurigste l
derigheid
algeheele
Hij belade
van den t
afschuw v
medelijden
vigste sma
gelijkvorm
vindt men

NOVENE

TER EERE VAN HET H. HART VAN JEZUS.

Door den H. Alphonsus Maria de Liguori.

EERSTE DAG.

Het beminnelijk Hart van Jezus.

Wie zich in alles beminnelijk toont, doet zich noodzakelijk beminnen. O! zoo wij er op uit waren om al de schoone titels te kennen, die Jezus Christus kan doen gelden om bemind te worden, we zouden allen in de gelukkige noodzakelijkheid verkeeren van Hem lief te hebben. Inderdaad, welk hart is er onder alle harten te vinden dat beminnenswaardiger is dan Jezus' Harte? dat Hart zoo rein, zoo heilig, zoo vol van liefde voor God en voor ons. Immers al zijne verlangens hebben geen ander voorwerp dan de eere Gods en ons welzijn. Ziedaar dat Hart, waarin God al zijn genoegen, al zijn behagen vindt! In dit Hart tronen alle volmaakheden, alle deugden; een allervurigste liefde, tegelijk met de diepst mogelijke nederigheid en hoogachting voor God, zijn Vader: eene algeheele beschaming over onze zonden, waarmede Hij beladen is, gevoegd bij een volslagen vertrouwen van den teederminnendsten Zoon; een allergrootste afschuw van onze zonden, gepaard met een levendig medelijdensgevoel van onze ellenden; eene allerhevigste smart, te zamen gaande met eene volmaakte gelijkvormigheid aan den goddelijken wil. In Jezus vindt men dus alles, wat maar beminnenswaardig is.

Eenigen worden tot liefde jegens anderen getrokken door schoonheid, sommigen door onschuld, anderen door liefdadigheid, wederom anderen door godsdienstigheid. Gesteld nu, dat er een persoon bestond, in wien al deze en nog andere deugden vereenigd zijn, wie zou zoo iemand niet liefhebben? Zoo wij wisten, dat er ergens een buitengewoon schoon, nederig, lief-tallig, godsdienstig, liefdevol, jegens een ieder zacht-zinnig vorst leefde, een vorst die weldoet aan die hem kwaad doet, wij zouden hem liefhebben en ons zelve niet kunnen weerhouden hem te beminnen, ook zonder hem te kennen of van hem gekend te zijn, en al hadden wij ook niets met hem te maken. En Jezus Christus dan, die al deze deugden in zich vereenigt en alle in een volmaakten graad, en die ons zoo teeder bemint, hoe is 't mogelijk, dat Hij door de menschen slechts weinig bemind wordt, en dat Hij niet het eenig voorwerp onzer liefde is?

O God, terwijl Jezus alleen beminnenswaardig is en ons zoovele blijken heeft gegeven van de liefde, die Hij ons toedraagt, schijnt het als ware Hij ten onzen opzichte in de droevige onmogelijkheid van zich door ons te doen beminnen, als ware Hij onze liefde niet genoegzaam waardig! Ziedaar wat de Rosa's van Lima, de Catharina's van Genua, de Teresia's, de Maria Magdalena's van Pazzi tranen deed weenen. Deze ondankbaarheid der menschen overwegende, riepen zij al weenend uit: »De liefde wordt niet bemind, de liefde wordt niet bemind!»

Verzuchtingen en Gebeden.

Mijn beminnelijke Verlosser, welk beminnenswaardiger voorwerp kon uw eeuwige Vader mij buiten U gebieden lief te hebben? Gij zijt de schoonheid van het paradijs, gij zijt de liefde uws Vaders, in uw Hart hebben alle deugden hare woonplaats. O beminnelijk Hart van mijn Jezus, Gij hebt wel de liefde aller harten verdiend. Arm en ongelukkig het hart, dat U niet lief heeft! Zoo ongelukkig, o God, was

mijn hart gedurende al dien tijd, dat het U niet beminde. Maar ik wil niet langer zoo ongelukkig wezen. Ik bemin U, o mijn Jezus, en wil U immer beminnen.

In vroegere dagen, o Heer, heb ik U vergeten; en wat toef ik thans? Zal ik wellicht wachten, totdat Gij wegens mijne ondankbaarheid U verplicht vindt, mij volslagen te vergeten en aan mijn lot over te laten? Neen, mijn dierbare Zaligmaker, neen, laat het niet toe. Gij zijt het voorwerp der liefde van een God, en Gij zoudt niet het voorwerp zijn der liefde eens ellendigen zondaars, gelijk ik ben, die door U zoozeer met goedheden overladen en bemind is geworden? O schoone vlammen, die daar brandt in het minnend Hart van mijn Jezus, welaan ontsteekt gij in mijn arm hart dat heilig en zalig vuur, dat Jezus uit den hemel op de aarde is komen ontsteken. Verteert en vernietigt al de onreine genegenheden, die in mijn hart wonen en het beletten geheel aan Hem te zijn. Geef, mijn God, dat het niet leve, dan om U alleen lief te hebben, U alleen, mijn dierbare Zaligmaker. Heb ik U een tijd lang miskend, weet thans, dat Gij mijne eenige liefde zijt. Ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U, en geen ander dan U wil ik beminnen. Mijn geliefde Heer, och weiger niet een hart aan te nemen, dat U beminnen wil, een hart, dat een tijd lang U verdriet heeft aangedaan. Het zij U eene glorie, aan de engelen een hart te toonen, dat van liefde voor U gloeit, nadat het U een tijd lang heeft gevluucht en versmaad.

Allerheiligste Maagd Maria, mijne hoop, help mij. Bid Jezus, dat Hij mij door zijne genade zoo make, als Hij mij wenscht te zien.

TWEEDE DAG.

Het minnend Hart van Jezus.

O, mochten wij de liefde begrijpen, die in Jezus' Harte voor ons brandt! Zoozeer heeft Hij ons liefgehad, dat indien alle menschen, alle engelen en alle

heiligen al hunne krachten vereenigden, zij niet het duizendste deel der liefde, die Jezus ons toedraagt, bereiken zouden. Hij bemint ons mateloos meer, dan wij ons zelven beminnen. Hij heeft ons bemind tot overmaat toe. En inderdaad, is er wel grootere overmaat van liefde, dan dat een God sterft voor zijne schepselen? Hij heeft ons bemind tot de uiterste mogelijkheid: *»Na de zijnen geliefd te hebben — heeft Hij hen ten uiterste liefgehad.»* ¹⁾

Immers, na ons eerst van eeuwigheid her bemind te hebben, zoodat er niet een oogenblik in de eeuwigheid geweest is, dat die God niet aan ons gedacht en niet elk onzer bemind heeft — *»met eeuwige liefde heb Ik u bemind»* ²⁾ — is Hij ter onzer liefde nog mensch geworden, heeft Hij zich om onzent wille een smartvol leven en den kruisdood gekozen. Hij heeft ons derhalve meer bemind dan zijne eer, meer dan zijne rust, ja meer dan zijn leven. Hij heeft trouwens alles ten offer gebracht, om ons te doen zien, welke liefde Hij ons toedraagt. Is dat niet eene overmaat van liefde, die in alle eeuwigheid de engelen en het paradijs verbaasd doet staan? Deze liefde heeft Hem er nog toe gebracht, met ons in het Allerh. Sacrament te blijven als op een troon van liefde. Immers dáár is Hij aanwezig onder de gedaante van een weinig brood, opgesloten in eene ciborie, waar Hij van al zijne majesteit schijnt ontdaan te wezen, zonder beweging en zonder het gebruik der zinnen. Geene andere bezigheid schijnt Hij dus daar te hebben, dan de menschen te beminnen. De liefde maakt, dat men de aanhoudende tegenwoordigheid der geliefde personen verlangt te genieten. Welnu deze liefde en dit verlangen maakt, dat Jezus Christus met ons in het Allerh. Sacrament blijft. Slechts drie en dertig jaren onder de menschen hier op aarde verkeerd te hebben, was onzen minnenden Heer een te korte tijd. Om dan zijn wensch te bevredigen van immer met ons te zijn, achtte Hij het noodig, het

1) Joa. 13. 1. 2) Jerem. 31. 3.

grootste van al zijne wonderen te wrochten, de instelling namelijk van het H. Sacrament des Altaars.

Maar hoe! het verlossingswerk was reeds voltooid, reeds waren de menschen met God verzoend: waar-toe diende het, dat Jezus in dit Sacrament op aarde bleef? O! omdat Hij zich niet van ons scheiden kan, verklarende, dat Hij onder ons zijn genoegen vindt; daarom blijft Hij dáár.

Die liefde heeft Hem nog bewogen, om zich tot voedsel onzer zielen te maken, om zich met ons te vereenigen en zijn Hart met onze harten te vereenzelvigen. »*Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt blijft in mij en ik in hem*» ¹⁾ O wonderwerk! O overmaat der goddelijke liefde! »Indien er iets was, dat mij betreffende het geheim van het H. Sacrament aan het wankelen zou kunnen brengen, zeide een dienaar Gods ²⁾, het zou niet de twijfel wezen, hoe brood vleesch wordt, of hoe Jezus op meerdere plaatsen tegenwoordig is, of hoe Hij in zoo kleine ruimte geheel en al bevat wordt — want ik zou antwoorden, dat God alles kan; maar vraag ik mijzelf af, hoe Hij er toe gekomen is uit liefde tot den mensch zich-zelfen tot voedsel te geven, dan weet ik alleen te antwoorden, dat dit eene geloofswaarheid is, die mijn verstand te boven gaat, en dat men de liefde van Jezus niet begrijpen kan.» O liefde van Jezus, doe U van de menschen kennen en doe U beminnen!

Verzuchtingen en Gebeden.

O aanbiddelijk Hart van mijn Jezus, Hart, dat van liefde tot de menschen vervoerd zijt, Hart dat opzettelijk geschapen zijt om de menschen te beminnen! hoe is 't mogelijk, dat Gij bij de menschen zoo weinig wederliefde vindt, zoozeer versmaad wordt? Mij ellendige, die ook een dier ondankbaren ben geweest, die U niet heb weten te beminnen! Vergeef mij, mijn Jezus, die groote zonde van U niet bemind te hebben,

1) Joa. 6. 57. 2) La Colomb. S. 20.

U, die zoo beminnelijk zijt en mij zoozeer hebt liefgehad, dat Gij, om mij te verplichten U te beminnen, niet meer doen kondet. Ik besef, dat ik, om een tijd lang aan uwe liefde verzaakt te hebben, verdienen zou veroordeeld te worden U niet meer te kunnen beminnen. Maar neen, mijn dierbare Zaligmaker, geef mij liever alle andere straf, niet deze. Verleen mij de genade U te beminnen en straf mij dan, zooals Gij wilt. Doch hoe kan ik vreezen, dat Gij mij die straf zult opleggen, terwijl ik hoor, hoe Gij voortgaat mij het zoet, het dierbaar gebod aan te bevelen van U, mijn Heer en God, lief te hebben? »*Gij zult den Heer, uwen God, beminnen uit geheel uw hart*'' 1) Ja, mijn God, Gij wilt van mij bemind worden en ik wil U beminnen, ik wil zelfs niemand anders beminnen dan U, die mij zoo zeer bemind hebt. O liefde van mijn Jezus, Gij zijt mijne liefde. O van liefde gloeiend Hart van Jezus, ontvlam ook mijn hart. Gedoog niet, dat ik in het vervolg zelfs, één oogenblik behoefte te leven, beroofd van uwe liefde. Doe mij liever sterven, vernietig mij. Laat de wereld van zulk een schromelijke ondankbaarheid geen getuige zijn, dat ik, die zoozeer van U bemind word, na zoo vele genaden en verlichtingen van U ontvangen te hebben, opnieuw er toe overga uwe liefde te versmaden. Neen, mijn Jezus, gedoog dit niet. Ik hoop bij het bloed, dat Gij voor mij vergoten hebt, dat ik U altoos zal beminnen en ook Gij altoos mij beminnen zult; dat de liefde tusschen mij en U in eeuwigheid niet meer onderbroken zal worden.

O Maria, moeder der schoone liefde, gij, die Jezus zoozeer wenscht bemind te zien, bind en strengel mij vast aan uwen Zoon, maar strengel mij zoo vast, dat ik mij nooit meer van Hem gescheiden zie.

1) Matth. 22, 37.

DERDE DAG.

Het Hart van Jezus begeerig bemind te worden.

Jezus heeft ons niet noodig. Met of zonder onze liefde is Hij even rijk en machtig; en toch, zegt de H. Thomas, ¹⁾ omdat Jezus Christus ons bemint, verlangt Hij zoozeer onze liefde, als ware de mensch zijn God, en als hing zijn geluk van dat des menschen af. De H. Man Job stond hierover verbaasd en zeide: »Wat is de mensch, dat Gij hem verheerlijkt? Of waarom stelt Gij uw hart op hem?» ²⁾ Welhoe? Een God verlangt en zoekt met zulken aandrang de liefde van een worm?—Zoo God ons alleen hadde toegelaten Hem te beminnen, dit ware reeds eene groote gunst geweest. Een onderdaan, die tot zijn koning zou zeggen: Heer, ik bemin U, — zou doorgaan als een vermetelee. Maar wat zou men zeggen, zoo de koning aan zijn onderdaan zeide: Ik wil, dat gij mij bemint? — De vorsten dezer aarde dalen zoo laag niet af. Maar Jezus, die de Koning des hemels is, Hij is het, die met zooveel nadruk om onze liefde vraagt: »Gij zult den Heer, uwen God, beminnen uit geheel uw hart.» Met den grootsten aandrang vraagt Hij ons Hart: »Mijn zoon, schenk mij uw hart» ³⁾ En wordt Hij ooit uit eene ziel weggedreven, dan vertrekt Hij niet, maar plaatst zich buiten aan de deur des harten, en roept en klopt aan om binnen te komen. »Ik sta aan de deur en klop aan.» ⁴⁾ Hij smeekt haar hem open te doen, terwijl Hij haar zuster en bruid noemt: »Open mij, mijne zuster, mijne bruid.» ⁵⁾ Kortom, Hij vindt er zijn lust in zich door ons bemind te zien. Hij is gansch getroost, wanneer eene ziel Hem zegt en Hem dikwerf herhaalt: »Mijn God! mijn God! ik bemin U.» Dit alles is het gevolg der groote liefde, welke Hij ons toedraagt. Wie be-

1) Opse. 63 c. 7. 2) Job VII: 17. 3) Prov. 23: 26. 4) Apoc. 3: 20.
5) Cantic. 5, 2. 4, 8.

mint, verlangt noodzakelijk bemind te worden. Het hart vraagt het hart. De liefde zoekt liefde. *Daarom alleen*, zegt de H. Bernardus, *bemint God, opdat Hij bemind worde.*" 1) Reeds vroeger had God zelf dit gezegd: »Wat vraagt de Heer, uw God, anders van u, tenzij dat gij Hem liefhebt?" 2) Daarom doet Hij ons beseffen, dat Hij die herder is, die, na zijn verdwaald schaap te hebben weergevonden, allen samenroept om zich met Hem te troosten: »*Verblijdt u met mij, want ik heb mijn verloren schaap wedergevonden.*" 3) Hij doet ons begrijpen, dat Hij die Vader is, die, wanneer een verloren zoon aan zijne voeten wederkeert, dezen niet slechts vergiffenis schenkt, maar teederlijk omhelst. Hij verklaart ons, dat al wie Hem niet bemint, ter dood veroordeeld blijft: »*Wie niet bemint, blijft in den dood.*" 4) Maar al wie Hem lief heeft, houdt Hij bij zich en neemt Hij aan tot den zijne: »*Wie in de liefde blijft, blijft in God en God in hem.*" 5)

Zullen nu zoo vele smeekingen, zoo vele aansporingen, zoo vele bedreigingen en beloften ons niet doen besluiten een God te beminnen, die zoo zeer wenscht van ons bemind te worden?

Verzuchtingen en Gebeden.

Mijn dierbare Verlosser, zal ik U met den H. Augustinus zeggen, Gij gebiedt mij U te beminnen en Gij dreigt mij met de hel, zoo ik U niet bemin; maar kan mij wel eene vervaarlijker hel, eene grootere ongenade treffen, dan van uwe liefde beroofd te zijn? Wilt Gij mij derhalve vrees aanjagen, bedreig mij dan slechts, dat ik leven zal zonder U te beminnen: deze bedreiging alleen zal mij meer doen schrikken dan duizend hellen. Zoo de verdoemden, o mijn God, te midden der helsche vlammen van uwe liefde konden gloeien, de hel zou een paradijs worden. Konden daarentegen de zaligen in den hemel U niet bemin-

1) Cant. 5. 83, 2) Deut. 10, 12. 3) Luc, 15 : 6, 41, 4) 1. Joa. 3, 14.

5) Joa. 4. 16.

nen, het paradijs zou eene hel worden. Aldus sprak de H. Augustinus.

Ik weet wel, mijn beminde Heer, dat ik om mijne zonden verdiende, van uwe genade beroofd te worden en hierdoor veroordeeld, om U niet meer te kunnen beminnen. Maar ik hoor, dat Gij voortgaat mij te gebieden, dat ik U beminne. Ook voel ik in mij een groot verlangen om U lief te hebben. Dit mijn verlangen is eene gaaf uwer genade. Gij zelf geeft mij dit. Geef mij nu ook nog de kracht om het uit te voeren, en maak, dat ik U in waarheid en uit ganscher harte voortaan zegge en immer herhale: Mijn God, ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U. Gij verlangt mijne liefde, ik verlang de uwe.

Vergeet dus, o mijn Jezus, alle leed, dat ik U voorheen heb aangedaan. Laten wij elkander steeds beminnen. Ik zal U niet los laten; laat ook Gij mij niet los. Gij zult mij altoos beminnen; ook ik zal U altoos beminnen. Mijn dierbare Zaligmaker, uwe verdiensten zijn mijne hoop. Ach, doe U altoos beminnen en doe U veel beminnen van een zondaar, die U veel heeft beleedigd.

Onbevleete Maagd Maria, help mij, bid Jezus voor mij.

VIERDE DAG.

Het bedroefd Hart van Jezus.

Onmogelijk te overwegen, hoezeer hier op aarde het Hart van Jezus ter onzer liefde is bedroefd geweest, zonder medelijden met hetzelfde te gevoelen. Hij zelf heeft ons te kennen gegeven, dat zijn Hart dermate van overgrootte droefheid gedrukt was, dat deze alleen zou voldoende geweest zijn om Hem het leven te benemen, en van loutere smart te doen sterven, hadde de kracht zijner Godheid niet door een mirakel den dood belet: »*Mijne ziel is bedroefd tot den dood toe.*” ¹ De grootste smart, die zoozeer het Hart van Jezus pijnigde, was evenwel niet het zien der folteringen en der verguizingen, welke Hem de menschen be-

1) Marc. 14, 34.

reidden, maar het zien hunner ondankbaarheid tegenover zijne matelooze liefde. Hij voorzag duidelijk al de zonden, die wij begaan zouden, na zoo vele smarten en een zoo bitteren en smaadvollen dood. Hij voorzag in 't bijzonder de schromelijke beleedigingen, die de menschen zijn aanbiddeijk Hart, dat Hij ons ten bewijze zijner toegenegenheid in het allerheiligste Sacrament naliet, zouden aandoen. O God! en wat al onteeringen heeft Jezus Christus in dit Sacrament der liefde van wege de menschen moeten verdueren! Deze heeft Hem met voeten vertrappt; gene op een vuilnishoop geworpen; een ander is er toe gekomen er eene hulde van te brengen aan den duivel. En evenwel weerhoudt het gezicht van al die versmaadingen Hem niet, ons dit groot onderpand zijner liefde te laten. Hij haat de zonde met een oneindigen haat. Maar zijne liefde jegens ons schijnt den haat, dien Hij der zonde toedraagt, in Hem overmeesterd te hebben. Immers Hij getroost zich al die heiligschenissen toe te laten, liever dan de zielen, die Hem liefhebben, van deze goddelijke spijze te berooven. En dit alles zal nog niet voldoende zijn om ons te doen besluiten een Hart te beminnen, dat ons dermate heeft liefgehad? Of heeft wellicht Jezus Christus er nog niet genoeg voor gedaan, om onze liefde voor zich te verdienen? Zullen wij nog ondankbaar genoeg zijn, om Jezus op de altaren alleen te laten, gelijk de meeste menschen doen! Zullen wij ons niet veeleer bij die weinige vrome zielen aansluiten, die Hem weten op prijs te stellen en van liefde wegsmelten, meer nog dan de waskaarsen, die rondom de heilige ciboriën branden? Jezus' Hart is daar brandende van liefde jegens ons, en wij zouden in Jezus' tegenwoordigheid niet branden van liefde jegens Hem?

Verzuchtingen en Gebeden.

O mijn aanbiddeijke en dierbare Jezus. zie hier aan uwe voeten dengenen, die uw allerminkaamst Hart al te zeer bedroefd heeft O God, hoe heb ik

dat Hart, hetwelk mij zoozeer heeft bemind, en niets gespaard heeft, om zich van mij te doen beminnen, zóó kunnen kwellen! Doch troost U, durf ik U zeggen, mijn Zaligmaker. Weet, dat mijn hart, door uwe genade van uwe liefde getroffen, zulk een spijt gevoelt over het verdriet U aangedaan, dat het van droefheid zou willen sterven. O, wie geeft mij, mijn Jezus, eene smart over mijne zonden gelijk aan die, welke Gij tijdens uw leven er over hadt! Eeuwige Vader, ik offer U het leed en den afschuw, die uw Zoon over mijne zonden heeft gevoeld, en smeeik U door dezelve mij zulk een groot leedwezen te geven over de beleedigingen, die ik U heb aangedaan, dat ik daardoor immer in droefheid en smart blijve leven, steeds indachtig, hoe ik een tijd lang uw vriendschap versmaad heb. En Gij, mijn Jezus, geef mij van heden af zulk een afschuw van de zonde, dat deze mij zelfs de kleinste fouten doe verfoeien, aangespoord door de gedachte, dat zij U mishagen, U die niet verdient beleedigd te worden, noch weinig, noch veel, maar die veeleer eene eindelooze liefde verdient. Mijn geliefde Heer, ik verfoei thans alles, wat U mishaaft, en wil voortaan niets beminnen dan U alleen en datgene, wat Gij bemint. Help mij, geef mij kracht; geef mij de genade U, o mijn Jezus, aan te roepen en deze bede steeds te blijven herhalen: »Mijn Jezus, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde.»

En gij, allerheiligste Maagd Maria, verkrijg mij de genade van U steeds aan te roepen en U te zeggen: Mijne Moeder, doe mij Jezus Christus beminnen!

VIJFDE DAG.

Het medelijdend Hart van Jezus.

Waar zullen wij ooit een hart kunnen vinden, dat meer medelijdend en teeder is, dat grooter mededoo-gen met onze ellenden heeft dan het Hart van Jezus? Dat medelijden deed Hem uit den hemel op aarde dalen. Dit deed Hem zeggen, dat Hij die goede herder was, gekomen om zijn leven te geven tot redding

zijner schapen. Om ons zondaren vergiffenis te verwerven, heeft Hij zich niet ontzien, en zichzelven op het Kruis ten offer gebracht, ten einde door zijn lijden de straf te voldoen, die ons toekwam. Dat medelijden, dat gevoel van erbarming doet Hem nu nog zeggen: »*Waarom wilt gij sterven, huis van Israël? Keert terug en leeft.*» ¹⁾ Menschen, zegt Hij, mijne arme kinderen, waarom wilt gij u verdoemen, door van mij weg te vluchten? Ziet gij niet, dat, zoo gij u van mij verwijdert, gij den eeuwigen dood te gemoet loopt? Ik wil u niet verdoemd zien. Wanhoopt niet; keert terug, zoo dikwijls gij terugkeeren wilt, en gij zult het leven wedervinden: »*Keert terug en leeft.*» Dat medelijden doet Hem nog zeggen, dat Hij die liefdevolle Vader is, die ofschoon Hij zich van zijn zoon versmaad ziet, dezen, wanneer hij rouwmoedig wederkeert, niet verstooten kan, maar teeder omhelst, zonder nog aan al de ontvangen beledigingen te denken: »*Ik zal aan al deszelfs ongerechtigheden niet meer denken.*» ²⁾ Zoo handelen de menschen niet. Vergeven zij ook al, zij bewaren desniettemin de herinnering aan de ontvangen belediging, en voelen zich aangespoord tot wraak. En wreken zij zich niet, wijl zij God vreezen, zij worden toch immer een grooten tegenzin gewaar, om met die personen, welke hun eenigen smaad hebben toegevoegd, om te gaan en te onderhandelen. Ach mijn Jezus, Gij vergeeft niet slechts aan de rouwmoedige zondaars, maar Gij weigert zelfs niet, U geheel aan hen te schenken gedurende dit leven in de H. Communie, en later in het ander leven in den hemel, door de mededeeling uwer glorie, zonder er den minsten weerzin in te gevoelen, diezelfde ziel, welke U beledigd heeft, gedurende de gansche eeuwigheid te blijven omhelzen. Waar dan, o mijn dierbare Zaligmaker, zou men een beminnenswaardiger en medelijdender hart kunnen vinden dan het Uwe?

1) Ezech. 18. 31. 2) Ezech. 18, 22.

Verzuchtingen en gebeden.

Medelijdend Hart van mijn Jezus, erbarm U mijner, »*Allerzoetste Jezus, ontferm U mijner.*» (*Jesu dulcissime, miserere mei.*) Ik zeg het thans, maar geef mij de genade, het U altoos te zeggen: *Allerzoetste Jezus, ontferm U mijner.* Ook vooraleer ik U beleedigde, o mijn Verlosser, verdiende ik gewis niet ééne der vele genaden, die Gij mij geschonken hebt. Gij toch hebt mij geschapen en mij zoovele verlichtingen gegeven, en dat alles zonder mijne verdiensten. Doch sedert ik U beleedigde, heb ik niet alleen geene gunsten verdiend, maar ik verdiende van U verlaten te worden; ik verdiende de hel. Uw medelijden heeft bewerkt, dat Gij mij afgewasschen en mij ten tijde, dat ik in uwe ongenade was, het leven gespaard hebt. Uw medelijden heeft mij verlicht en tot vergiffenis uitgenoodigd, heeft mij droefheid over mijne zonden geschonken, alsook het verlangen om U te beminnen — en thans vertrouw ik, mij door uwe barmhartigheid in uwe genade te bevinden. Houd niet op, o mijn Jezus, mij uwe barmhartigheid te blijven bewijzen. De barmhartigheid, die ik U vraag, is, dat Gij mij het licht en de kracht verleent van U niet meer ondankbaar te wezen. Neen, mijne liefde, ik betuig niet te verdienen, dat Gij mij opnieuw vergeeft, zoo ik U wederom den rug zou keeren. Dit te vergen zou eene laatzindigheid wezen, die U belletten zou, mij nog ooit barmhartigheid te toonen. Maar ook welke barmhartigheid zou ik nog van U te hopen hebben, indien ik, opnieuw ondankbaar wordende, uwe vriendschap ging versmaden en mij van U scheidde? Neen, mijn Jezus, ik bemin U en wil U altoos beminnen. Ziehier de barmhartigheid, welke ik van U verhoop en afsmeek: »Gedoog niet, dat ik van U gescheiden worde, gedoog niet, dat ik van U gescheiden worde.» (*Ne permittas me separari a Te; ne permittas me separari a Te.*) Ook u smee ik hierom, Maria mijne Moeder, gedoog niet, dat ik mij nog ooit van mijnen God scheidde.

ZESDE DAG.

Het milddadig Hart van Jezus.

Het is eigen aan personen, die van natuur goedhartig zijn, dat zij allen zouden willen tevreden stellen, vooral de meest behoeftigen en bedroefden. Doch waar zal men ooit iemand vinden, beter van harte dan Jezus Christus? Hij is immers de eindelooze goedheid, en heeft diensvolgens een allervurigst verlangen ons zijne rijkdommen mede te deelen. »*Bij Mij zijn de rijkdommen..., om hen, die Mij liefhebben, te verrijken.*» ¹⁾ Het was om ons rijk te maken, zegt de Apostel, dat Hij zich arm heeft gemaakt: »*Terwijl Hij rijk was, is Hij om uwentwil arm geworden, opdat gij door zijne armoede rijk zoudt wezen.*» ²⁾ Tot datzelfde doel heeft Hij onder ons willen blijven in het Allerh. Sacrament, waar Hij ten allen tijde aanwezig is, de handen vol genaden, (zoo toch zag Hem Pater Alvarez) om ze aan al, wie Hem komt bezoeken, uit te deelen. 't Is nog daarom, dat Hij zich zelven geheel aan ons geeft in de H. Communie. Hierdoor doet Hij ons verstaan, dat wijl Hij zelfs geheel zich zelven geeft, Hij zijne goederen onmogelijk weigeren kan: »*Hoe heeft Hij ons ook niet alles met Hem geschonken*»? ³⁾ In Jezus' Harte vinden wij derhalve alle goed, alle genaden, die wij verlangen. »*Gij zijt in alles rijk geworden in Hem. ... zoodat u niets ontbreekt in eenige genade.*» ⁴⁾ Bedenken we verder wel, dat wij alle genaden, die we ontvangen hebben: verlossing, roeping, licht, vergiffenis, hulp om aan de bekoringen het hoofd te bieden, gelatenheid in tegenspoed, dat wij dat alles verschuldigd zijn aan het Hart van Jezus. Inderdaad zoo is het; want zonder zijn bijstand waren wij niet in staat het minste goed te doen: »*Zonder Mij kunt gij niets doen.*» ⁵⁾ En zoo gij voorheen nog niet meer genaden

1) Prov. 8. 18. 2) II Cor. 8. 9. 3) Rom. 8. 32. 4) I Cor. 1. 5.
5) Joa. 15. 5.

ontvangen hebt, zegt de Heer, wijt het Mij niet, maar wijt het u zelven, daar gij verzuimd hebt Mij dezelve te vragen: »Tot nu toe hebt gij nog om niets gebeden... bidt en gij zult verkrijgen.» ¹⁾ O hoe rijk en vrijgevig is het Hart van Jezus voor al, wie tot Hem om hulp gaat! »Rijk over allen, die Hem aanroepen.» ²⁾ O wat al bewijzen van barmhartigheid ontvangen niet de zielen, welke er op uit zijne hulp te vragen aan Jezus Christus! zooals David zeide: »Want Gij, Heer, zijt zoetaardig en zachtzinnig en vol barmhartigheid jegens allen, die U aanroepen.» ³⁾ Laten we ons dus altoos tot dit Hart wenden; laten we met vertrouwen vragen, en we zullen alles verkrijgen.

Verzuchtingen en Gebeden.

Ach, mijn Jezus, Gij hebt niet geaarzeld uw bloed en leven voor mij prijs te geven: en ik zou aarzelen U mijn ellendig hart te schenken? Neen, mijn dierbare Verlosser, ik offer het U gansch, ik schenk U geheel mijn wil. Aanvaard denzelven en beschik er over naar uw welgevallen. Ik heb niets, en vermag ook niets; ik heb alleen dit hart, mij door U geschenkt, en waarvan mij niemand berooven kan. Mijne goederen, mijn bloed, mijn leven kan men mij ontnemen, maar niet dit hart. Met dit hart kan ik U liefhebben; met dit hart wil ik U liefhebben. Welaan, o mijn God, leer mij mijzelven geheel verloochenen. Leer mij, wat ik doen moet om tot uwe zuivere liefde te geraken, waartoe uwe goedheid mij het verlangen heeft ingegeven. Ik voel in mij een vastbesloten wil om U te behagen; maar van U verwacht ik en smee ik den bijstand af, om dat besluit uit te voeren. Aan U de taak, o minnend Hart van Jezus, mijn arm hart, dat U vroeger zoo ondankbaar en door eigen schuld van uwe liefde

1) Joa. 26, 14. 2) Rom. 10, 12. 3) Ps. 85, 5.

verstoken was, geheel tot het uwe te maken. Geef, dat dit mijn hart geheel gloeien moge voor U, gelijk het uwe gloeit voor mij: geef, dat mijn wil geheel met den uwen vereenigd zij, zoodat ik slechts datgene wille, wat Gij wilt, en van stonde aan uw heilige wil de regel worde van al mijne handelingen, van al mijne gedachten, van al mijne verlangens. Ik hoop, Heer, dat Gij mij uwe genade niet weigeren zult, om mijn besluit, dat ik heden voor uwe voeten maak, ten uitvoer te brengen, het besluit namelijk van alles, wat Gij omtrent mij en mijne belangen beschikken zult, zoowel tijdens mijn leven als bij mijn sterven, in vrede aan te nemen. Zalig gij, o onbevleete Maria, gij wier hart immer en in alles met Jezus' Hart overeenstemde! Verwerp mij, mijne Moeder, dat ik voortaan niets anders wille noch wensche, dan wat Jezus wil en gij wilt.

ZEVENDE DAG.

Het dankbaar Hart van Jezus.

Zóó dankbaar is het Hart van Jezus, dat Hij aan ieder onzer werken, hoe klein ook, wanneer Hij ziet, dat wij het te zijner liefde verrichten, aan het geringste woordje te zijner eer gesproken, aan iedere vrijwillige gedachte, die Hem genoegen geeft, eene eigene belooning schenkt. Hij is zelfs zoo dankbaar, dat Hij altoos honderd voor één geeft: »*Hij zal honderdvoudig ontvangen.*» ¹⁾ Wanneer de menschen dankbaar zijn en zij eenige hun bewezen weldaad vergelden, zoo vergelden zij slechts éénmaal. Zij maken zich, gelijk men pleegt te zeggen, van de verplichting af en denken er vervolgens niet meer aan. Zoo handelt Jezus Christus niet met ons. Elke goede daad, die wij verrichten, om Hem genoegen te doen, belooft Hij niet alleen honderdvoudig in dit leven, maar in 't ander leven belooft Hij ze nog onein-

1) Math. 19. 29.

dige malen ieder oogenblik, gedurende de geheele eeuwigheid. En wie zal dan zorgeloos genoeg zijn om niet alles te doen, wat hij kan, ten einde dit zoo dankbaar Hart tevreden te stellen? Maar, o God, hoe leggen er zich de menschen op toe om Jezus Christus genoeg te geven? Laat ik beter zeggen; hoe kunnen wij toch zoo ondankbaar zijn ten opzichte van dezen onzen Zaligmaker? Hadde Hij slechts een enkelen druppel bloeds vergoten, een enkelen traan voor onze zaligheid gestort, dan zelfs zouden wij Hem oneindige verplichtingen hebben. Immers die bloeddruppel, die traan zelfs, zou bij God van oneindige waarde zijn geweest, voldoende om ons alle soorten van genaden te doen erlangen. Doch Jezus heeft al de oogenblikken zijns levens voor ons willen besteden, heeft ons al zijne verdiensten willen schenken, al zijne smarten en versmadingen, al zijn bloed en zelfs zijn leven. Wij hebben derhalve niet slechts ééne, maar ontelbare verplichtingen om Hem te beminnen. Helaas! wij zijn zelfs dankbaar jegens dieren. Een hond, die ons eenig teeken van genegenheid geeft, dwingt ons als het ware hem te beminnen. Hoe kunnen wij dan zóó ondankbaar wezen jegens God? De weldaden van dezen God schijnen ten aanzien der menschen van natuur te veranderen en mishandelingen te worden, daar zij in stede van dankbaarheid en liefde, niet anders te weeg brengen dan beledigingen en versmadingen. Verlicht deze ondankbaren, o Heer, opdat zij de liefde erkennen, die Gij hun toedraagt.

Verzuchtingen en Gebeden.

O mijne geliefde Jezus, ziehier den ondankbare aan uwe voeten. Ik ben wel erkentelijk geweest jegens de schepselen! doch jegens U alleen ben ik ondankbaar geweest, jegens U, zeg ik, die voor mij gestorven zijt en niets méér doen kondet, om mij te verplichten U lief te hebben. Wat mij troost en be-
moedigt, is, dat ik te doen heb met een oneindig

goed en vergevensgezind Hart, dat openlijk verklaart al de beleedigingen eens zondaars, die berouw heeft en bemint, te zullen vergeten.

Mijn dierbare Jezus, weleer heb ik U beleedigd en versmaad. Maar thans bemin ik U boven alles, meer dan mij zelve. Zeg mij, wat Gij van mij wilt: ik ben ten volle bereid het met de hulp uwer genade te doen. Ik geloof, dat Gij mij geschapen hebt, dat Gij ter mijner liefde uw bloed en uw leven hebt gegeven. Ik geloof nog, dat Gij voor mij U zelve in het Allerh. Sacrament hebt nagelaten. Ik dank U, mijne liefde! O gedoog niet, dat ik ondanks zoo vele weldaden en blijken uwer liefde, later nog ooit ondankbaar worde. Bind en hecht mij vast aan uw Hart, en laat niet toe, dat ik in het leven, hetwelk mij overblijft, U nog ooit misnoegen en verdriet veroorzake. Genoeg, mijn Jezus, heb ik U beleedigd, thans wil ik U beminnen. Och! konden mijn vorige jaren eens wederkeeren! Maar neen, die keeren niet weder, en het leven, dat mij overblijft, zal kort van duur zijn. Doch kort of lang, mijn God, den tijd, die mij overblijft, wil ik gansch besteden, om U te beminnen, U mijn opperste Goed, die eene eeuwige en oneindige liefde verdient.

Maria, mijne Moeder, duld niet, dat ik nog ooit ondankbaar zij jegens uwen Zoon; bid Jezus voor mij.

ACHTSTE DAG.

Het versmade Hart van Jezus.

Er bestaat geen grooter smart voor een hart, dat bemint, dan zijne liefde versmaad te zien. Die smart is des te grooter, wanneer de bewijzen, die men van zijne liefde gegeven heeft, groot geweest zijn, en eene groote ondankbaarheid daar tegenover staat. Laat alle menschen aan al hunne bezittingen vaarwel zeggen en in eene wildernis gaan leven, zich voeden met kruiden, op den blooten grond slapen, door boetplegingen zich uitmergelen en eindelijk zich om het leven laten brengen voor Jezus Christus:

welke wedervergelding zou dit wezen voor de smarten, het bloed, het leven, dat de eeuwige Zoon van God ter hunner liefde heeft veil gehad? Zouden we ons ook ieder oogenblik ter dood laten brengen, we zouden voorwaar niet eens voor het kleinste deeltje de liefde terug betalen, die Jezus Christus ons bewezen heeft met zich aan ons in het Allerh. Sacrament te schenken. Een God verbergt zich dáár onder de gedaante van een weinig brood, en maakt zich het voedsel van zijn eigen schepsel!

Maar, o God, welke vergelding en erkentelijkheid betuigen de menschen aan Jezus Christus? Ja, welke? Mishandelingen, versmading zijner geboden en zijner leer, zulke onteeringen, dat zij hunnen vijand, hunnen slaaf of den grootsten ellendeling der aarde dusdanige niet zouden aandoen. En zouden wij nu aan al de mishandelingen, die Jezus Christus ontvangen heeft en nog dagelijks ontvangt, zonder hartzeer kunnen denken? Moeten wij niet trachten door onze liefde de onmetelijke liefde van zijn goddelijk Hart te betalen, van dat Hart, dat in het Allerh. Sacrament nog altijd van dezelfde liefde jegens ons brandt, dat nog altijd verlangt, ons zijne goederen mede te deelen en zich zelf geheel aan ons te geven, dat nog altijd bereid is ons op te nemen, zoo dikwijls als wij daar heen gaan? »Hem, die tot Mij komt, zal Ik niet buiten werpen" 1) Wij zijn er gewoon aan geworden te hooren spreken van schepping, van menschwording, van verlossing, van Jezus in een stal geboren, van Jezus aan het kruis gestorven. O God, wisten wij, dat een ander mensch ons ook slechts ééne enkele dezer weldaden bewezen had, wij zouden ons niet kunnen weerhouden hem lief te hebben. Op God alleen schijnt (om zoo te spreken) het droevig lot te drukken, dat, ofschoon Hij niets onbeproefd heeft gelaten, om zich van de menschen te doen beminnen, Hij er niet in slagen kan. Ja, in plaats van bemind te worden, ziet Hij zich versmaad en verstooten.

1) Joa. 6, 37.

De oorzaak van dit alles is, dat de menschen de liefde van hunnen God uit het oog verliezen.

Verzuchtingen en Gebeden.

O Hart van mijn Jezus, afgrond van barmhartigheid en liefde, hoe komt het, dat ik bij het zien der goedheid, die Gij mij betoond hebt en mijner ondankbaarheid, niet sterf en niet van smart verga? Gij, mijn Zaligmaker, na mij het bestaan te hebben geschonken, hebt mij nog al uw bloed en uw leven gegeven, en U ter mijner liefde overgeleverd aan de versmadingen en den dood. Hiermede nog niet tevreden, hebt Gij het middel uitgevonden om U zelven dagelijks voor mij in de H. Mis te slachtofferen, U vrijwillig blootstellend aan de onteeringen, die Gij in dit Sacrament van liefde zoudt moeten ondergaan, en die Gij vooruit gekend hebt. O God, hoe kan ik mij herinneren zoo ondankbaar jegens U te zijn, zonder van schaamte te sterven? Maak een einde, o Heer, aan mijne ondankbaarheden door mijn hart met uwe liefde te treffen en mij geheel den uwe te maken. Herinner U het bloed en de tranen, die Gij voor mij vergoten hebt, en vergeef mij. Ach, laat deze uwe zoo groote smarten voor mij niet verloren zijn! Ofschoon Gij zaagt, hoe ondankbaar en hoezeer ik uwe liefde onwaardig was, hebt Gij toch niet opgehouden mij lief te hebben, al beminde ik U ook niet, en al verlangde ik zelfs niet eens door U bemind te worden. Hoeveel meer dus moet ik nu niet op uwe liefde vertrouwen, nu ik niets anders wil, noch wensch dan U te beminnen en van U bemind te worden! Welaan, bevredig dezen mijnen wensch ten volle, of laat ik juister spreken, bevredig uwen wensch; want Gij zelf hebt mij dien ingegeven. Geef, dat deze dag de dag mijner algeheele bekeering zij, zoodat ik beginne U te beminnen, om nimmer meer op te houden U, opperste Goed, lief te hebben. Geef, dat ik in alles aan mij zelven sterve, om voor U alleen te leven, en altoos van liefde tot U te branden.

O Maria, uw hart was dat zalig altaar, waarop het vuur der goddelijke liefde aanhoudend brandde. Mijne dierbare Moeder, maak mij aan u gelijk. Vraag deze genade voor mij aan uwen Zoon, die er genoeg in heeft u te eeren; door u niets te weigeren van al wat gij Hem vraagt.

NEGENDE DAG.

Het getrouwe Hart van Jezus.

O hoe getrouw is het schoone Hart van Jezus Christus jegens hen, die Hij tot zijne heilige liefde roept! *»Hij, die u geroepen heeft, is getrouw en zal het ook doen.»*¹⁾ Gods getrouwheid wekt in ons het vertrouwen op van alles te verhoplen, al verdienen we ook niets. Zoo wij God uit ons hart mochten verdreven hebben, laten wij Hem de deur wederom openen, en Hij zal terstond weder binnen komen, volgens zijne eigene belofte: *»Zoo iemand... mij de deur zal openen, ik zal tot hem inkomen, en met hem maaltijd houden.»*²⁾ Indien wij genaden verlangen, laten wij ze dan in Jezus' naam aan God vragen, en Jezus heeft ons beloofd, dat wij ze verkrijgen zullen: *»Indien gij den Vader om iets in mijnen naam zult bidden, Hij zal het u geven.»*³⁾ Zijn we bekoord, laten we op zijne verdiensten vertrouwen, en Hij zal niet dulden, dat onze vijanden ons boven onze krachten bevechten: *»God nu is getrouw en Hij zal niet toelaten, dat gij beproefd wordt boven uw vermogen.»*⁴⁾ O, wat is men er beter aan met God dan met de menschen! Hoe vaak beloven niet de menschen, en doen zij hun woord niet gestand, ofwel, omdat zij liegen bij 't beloven, ofwel, omdat zij na hunne belofte van wil veranderen! *»God is niet gelijk de mensch, (zegt de H. Geest) dat Hij zou liegen, noch gelijk de Zoon des menschen, dat Hij veranderen zou.»*⁵⁾ God kan aan

1) 1 Thess. 5, 24, 2) Apoc. 2, 20, 3) Joa. 16, 23, 4) 1 Cor. 10, 13, 5) Num. 23, 19.

zijne gedane beloften niet ontrouw wezen, dewijl Hij niet liegen kan, als zijnde de Waarheid zelve. Hij kan evenmin van wil veranderen, omdat alles, wat Hij wil, rechtvaardig en juist is. Hij heeft dan beloofd een ieder, die tot Hem komt, op te nemen, hulp te verleenen aan een ieder, die ze Hem vraagt, te beminnen al wie Hem bemint: en nu zou Hij dit niet doen? »Hij heeft dan gesproken, en Hij zou het niet doen?» ¹⁾ O waren wij God trouw, gelijk Hij ons trouw is! Wij, hoe menigmaal hebben wij Hem vroeger beloofd, Hem toe te behooren, Hem te dienen en te beminnen! En later hebben wij Hem verraden, ons aan zijn dienst onttrokken, en ons zelve als slaven aan den duivel verkocht. Laten wij Hem derhalve smeeken, ons de kracht te geven, van Hem in het toekomende getrouw te zijn. O wat zullen we gelukkig zijn, zoo wij Jezus Christus in de weinige zaken, die Hij ons gebiedt te doen, getrouw blijven! Ook Hij zal getrouw zijn door ons boven alle maat te beloonen, en ons doen hooren, wat Hij zijnen trouwen dienaren beloofd heeft: »Zeer wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, omdat gij over weinig getrouw zijt geweest, zal ik u over veel stellen: ga in tot de vreugde des Heeren.» ²⁾

Verzuchtingen en Gebeden.

Mijn dierbare Verlosser, o ware ik U trouw gebleven, gelijk Gij trouw geweest zijt jegens mij! Zoo menigmaal ik U mijn hart geopend hebt, zijt Gij binnengetreden, om mij te vergeven en in uwe genade op te nemen. Zoo vaak ik tot U riep, zijt Gij komen aansnellen, om mij te helpen. Gij zijt getrouw geweest jegens mij; maar ik, ik ben al te ontrouw jegens U geweest. Ik heb U beloofd U te dienen, en heb daarna onnoemelijke malen U den rug toegekeerd. Ik heb U mijne liefde beloofd, en die later U zoo menigwerf geweigerd, alsof Gij, mijn God, die

1) Num. 24. 19. 2) Matth. 25, 23.

mij geschapen en verlost hebt, minder verdiendet bemind te worden, dan de schepselen en mijne el-
lendige voldoeningen, om welke ik U verlaten heb.
Mijn Jezus, vergeef mij. Ik erken mijne ondankbaar-
heid en verfoei ze. Ik erken, dat Gij eene oneindige
goedheid zijt, die eene oneindige liefde verdient,
vooral van mij, dien Gij in weerwil der vele belee-
digingen, die ik U heb aangedaan, zoozeer bemind
hebt. Wee mij, zoo ik verdoemd ga. De genaden,
welke Gij mij geschonken en de blijken van bijzon-
dere genegenheid, die Gij mij gegeven hebt, ze zou-
den, o God, de hel mijner hel wezen. O neen, mijne
liefde, erbarm U mijner. Gedoog niet, dat ik U op-
nieuw verlate en dan in de hel, waartoe ik verdienen
zou gedoemd te worden, moete voortgaan door be-
leedigingen en haat de liefde te betalen, die Gij mij
hebt toegedragen. Welaan, liefdevol en getrouw Hart
van Jezus, ontvlam mij voor U, gelijk Gij brandt voor
mij. Mij dunkt, mijn Jezus, dat ik U thans bemin,
maar ik bemin U weinig. Geef, dat ik U veel be-
minne en U tot mijn dood getrouw zij. Deze genade
vraag ik U, tegelijk met de genade van die steeds
te blijven verzoeken. Laat mij sterven, alvorens ik
U opnieuw verraden zou.

O Maria, mijne moeder, help mij om uw Zoon
getrouw te zijn.

AKTE VAN TOEWIJDING

VAN

HET H. HART.

Mijn beminnelijke Jezus, hoe zou ik durven weige-
ren mij aan U te schenken, daar Gij mij uw eigen
lichaam, uw bloed, uw Hart, ja geheel U zelve ten
geschenke hebt gegeven? Ik geef mij zelve geheel
aan U over. Ik offer U geheel mijn wil, gelief dien

te aanvaarden en er over te beschikken volgens goedvinden.

Ik bezit niets en vermag niets; maar ik heb een hart, dat Gij mij hebt gegeven en dat niemand mij rooven kan. Met dat hart kan ik U beminnen, met dat hart wil ik U beminnen. Doch om U te beminnen, heb ik uwen bijstand noodig en dezen vraag ik U. Gij, ô minnend Hart van Jezus, moet maken, dat mijn arm hart U gansch toebehoore, dat hart, hetwelk voorheen uwe liefde met zooveel ondankbaarheid betaald heeft. Moge dan mijn hart geheel vuur worden voor U, gelijk het uwe geheel vuur is voor mij! Moge ik U voortaan zoo onverdeeld aanhangen, dat uw heilige wil de eenige regel worde van al mijne gedachten, van al mijne verlangens, van al mijne handelingen!

O onbevleete Maagd Maria! gij wier hart altoos volmaakt overeenstemde met Jezus' Hart, verwerf mij de genade van voortaan niets anders meer te willen en te verlangen, dan wat Jezus wil en gij wilt. Amen.

